

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ КОНКУРСНЕ КОМИСИЈЕ

I РАД БРОЈ 5, шифра аутора „9464PX1“ – ПРВА НАГРАДА

Конкурсна комисија је, након детаљне анализе свих пристиглих радова, одлучила да као побједничко рјешење изабере идејно урбанистичко-архитектонско рјешење меморијала за страдале ученике у Шарговцу, због његове изузетне просторне, симболичке и емоционалне вриједности, као и високог степена архитектонске зрелости и ауторске досљедности.

Одабрани рад се издваја јасном и снажно артикулисаном просторном нарацијом, у којој архитектура превазилази улогу форме и постаје активни медиј сјећања. Концепт секвенцијалног кретања кроз простор, подијељеног у пет јасно дефинисаних амбијената, омогућава постепено увођење посјетиоца у меморијални садржај, стварајући снажан емотивни лук – од свакодневице и јавног живота, преко нелагоде и тишине, до кулминације и катарзе.

Посебна вриједност рада огледа се у успјешном контрасту између јавног, живог простора и дубоко интроспективног меморијалног амбијента, чиме се трагедија не изољује од савременог живота, већ се интегрише у колективно памћење заједнице. Почетни трг, осмишљен као простор сусрета и боравка, уводи корисника у меморијални процес из контекста нормалности, што додатно појачава доживљај трагичног слоја простора.

Комисија нарочито истиче квалитет просторне артикулације монолитног пролаза, који се кроз мјеру, скалу и материјализацију намеће као снажан амбијентални филтер и психолошки прелаз. Овај елемент, заједно са амбијентом учионице на води, демонстрира висок ниво разумијевања односа између простора, тијела и емоције, те показује промишљену употребу архитектонских средстава у функцији меморијалне поруке.

Иновативност рјешења посебно је препозната у амбијенту стазе силуета, гдје се мотив сјећања интерпретира кроз динамичан и промјенљив доживљај простора. Ефекат појављивања и нестајања силуета страдале дјеце, зависан од кретања и перцепције посјетиоца, успјешно преноси идеју фрагментисаног, али трајно присутног сјећања, чиме се корисник активно укључује у процес меморијализације.

Централни споменик и завршни парк катарзе представљају достојанствену и ненаметљиву кулминацију цјелокупне просторне композиције. Апстрактна форма загрљаја, са јасно наглашеном празнином, остварује снажну симболичку поруку без патетике и фигуративног наратива, док завршни пејзажни амбијент омогућава смирење, рефлексiju и повратак у свакодневни простор.

Комисија оцјењује да побједнички рад остварује изузетну равнотежу између урбанистичког, архитектонског и пејзажног рјешења, те да на увјерљив начин обједињује функционалност, симболику и емоционални доживљај. Предложено рјешење посједује висок степен просторне јасноће, дугорочну одрживост и потенцијал да постане снажно мјесто колективног памћења, како за локалну заједницу, тако и за шири друштвени контекст.